

L'hora violeta

Montserrat Roig

L'hora violeta

10 d'agost de 1946

El nen em segueix per tot arreu com un gosset. Ha après a menjar sol i, havent dinat, seu a la cadireta de boga al costat del piano. Per a ell interpreto les sonates de Chopin. Mou el cos cap endavant i cap endarrera, el seu cos es gronxa amb la música. Toco per a ell. Avui he pensat en la Kati més que mai, quan em deia que havia de crear alguna cosa nova. Recordo aquell vespre que tornàvem de les Colònies, mortes de cansament. Barcelona feia pudor de taronges. Vam seure una estona al jardí de la tia Patrícia, sota el llimoner. Jo tenia el cor petit perquè a les Colònies havia vist un nen que no tenia sexe. La Kati em va comentar, entre tanta guerra i tanta brutícia, encara és possible pensar en la bellesa. I jo li vaig contestar, enfadada, com puc pensar en la bellesa, després d'haver vist aquestes criatures mortes de por, amb els ulls plens d'esglai, els caps pelats, després d'haver vist aquell nen que no tenia sexe? La bellesa no és veritat, vaig afegir. Tot això acabarà algun dia, va fer la Kati, guanyarem la guerra, ja ho veuràs, viurem una altra vida. El seu optimisme la va matar. No vam guanyar la guerra, i d'aquell temps m'ha quedat el meu Pere, que em segueix per tot arreu com un gosset.

15 de febrer de 1947

Sí, en Pere m'ajuda a viure. I aquestes notes. Quan escric em sento tan lliure com davant del piano. La Natàlia m'ha dit avui, per a tu només existeix en Pere, és el teu únic fill. A tots, els fa fàstic. Perquè baveja i s'ho fa tot a sobre. Se m'arrapa a les faldilles i l'acaricio. I en Lluís també em diu, per què ha de ser més que jo aquesta cosa estúpida, inútil, llefiscosa? No ho entendran mai. Avui en Pere seia dalt de l'escala que dóna al jardí de la tia Patrícia. Hi seu tot sovint. Es gronxava cap endavant i cap endarrera, una llarga estona. Dalt de l'escala de cargol i tot movent-se com si fos un balancí. Feia aaaaaaaaaa. De tant en tant, s'aturava i es quedava amb els ulls fits cap endavant, les parpelles quietes i el somriure de babaia. Pel darrera s'ha acostat en Lluïset i l'ha llençat escales avall. Li ha donat una petita empenta, només un copet, però en Pere ha perdut l'equilibri i ha caigut cap avall, rodolant, rodolant, fins que ha arribat a baix i se m'ha quedat tot entortolligat amb la manguera, empastifat de pedres i fullaraca. Ha xisclat com un cavall i els seus renills m'han fiblat ben endins, el seu uuuuuuuu! L'he vist des de dalt, indefens, embolicat amb la manguera, la cara bruta de mocs i de baves. Com una boja he baixat corrents les escales i l'he abraçat ben fort. Per a calmar-lo, m'he gronxat amb ell, cap endavant i cap endarrera. Ha somiquejat una estona, m'ha costat de consolar-lo. I els xiscles es convertien en gemecs apagats. Tots dos plens de fang i de fullaraca. I en Lluís m'ha mirat amb odi.